

Chương 571: Công Việc Mới Của Ludwig

(Số từ: 3969)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:42 AM 30/09/2023

Ludwig không bao giờ thích giết chóc.

Nói một cách chính xác, anh sợ điều đó.

Tuy nhiên, Ludwig đã chiến đấu vì anh ấy tin rằng đó là điều bản thân phải làm.

Đó là kiểu người của Ludwig.

Nếu có một mục tiêu rõ ràng và chính xác, anh ấy sẽ không ngần ngại chạy về phía đó, ngay cả khi điều đó thật đáng sợ.

Nhưng.

Trong những tình huống không có câu trả lời rõ ràng và chính xác, Ludwig lạc lối.

Cho đến bây giờ, Ludwig đã nhờ đến sự giúp đỡ của bạn bè cho những vấn đề như vậy.

—Delphine Izzard.

—Lanian Sesor.

Chưa kể Scarlett và Louis Ancton, cũng như các bạn học khác trong Class B.

Người khác sẽ đưa ra quyết định cho anh ta, và Ludwig sẽ đi theo con đường đó.

Nhưng bây giờ, Ludwig chỉ có một mình.

Và anh phải đối mặt với những vấn đề không có câu trả lời rõ ràng.

Không có quy tắc hay lý thuyết nào trong khái niệm mơ hồ về việc sống một cuộc đời đạo đức.

Đó là lý do tại sao Ludwig không thể biết được ai trong số những người đang sống trong tuyệt vọng mà anh cần phải giơ tay chống lại.

Chưa bao giờ có một lý do để thiết lập một điều như vậy trước đây.

Ý thức về công lý của Ludwig chỉ là trừng phạt cái ác trắng trợn.

Kẻ chủ mưu của tất cả những rắc rối này, Ma Vương.

Những con quái vật tìm cách tiêu diệt loài người.

Trước sự hiện diện của những kẻ thù rõ ràng, ý chí không thể phá vỡ của Ludwig sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng ở những nơi như thế này.

Trong khu tị nạn đầy những người chiến đấu để tồn tại trong hỗn loạn, không tốt cũng không xấu, Ludwig không thể biết phải chọn gì.

Ludwig nghĩ rằng chiến trường thật đáng sợ.

"Cho tôi thêm một miếng nữa! Chỉ một mẩu bánh mì nữa thôi!"

Nhưng cảnh tượng này, nơi mọi người đang tranh giành một mẩu bánh mì, thực sự kinh hoàng.

Ludwig đi bộ qua khu tị nạn đầy những căn nhà lụp xụp, cùng với sự tuần tra của lực lượng an ninh.

Anh phải làm quen với cái nghèo bao trùm, mùi hôi thối, mùi đói khát bám vào mọi ngóc ngách như bụi bẩn.

Hơn một nửa số người trốn trong các con hẻm giữa các khu ổ chuột làm như vậy đơn giản vì họ nhìn thấy đồng phục của lực lượng an ninh.

Nếu họ không có gì để che giấu, họ sẽ không cần phải che giấu gì cả.

Có phải tất cả họ đã phạm tội nào đó, hay họ đang lên kế hoạch phạm tội?

Ludwig nghiêng rằng khi nhìn những người lớn và trẻ em ẩn nấp trong im lặng.

Nó không thể được.

Trong trại tị nạn, nơi không khác gì một khu vực vô luật pháp, lực lượng an ninh đã trừng phạt hầu hết các tội phạm bằng các biện pháp cực đoan.

Ngay cả khi họ không làm gì sai, họ sẽ tránh họ vì lý do đó.

Thật vậy, Ludwig đã nhìn thấy một thành viên lực lượng an ninh tát vào mặt một cậu bé chỉ vì cậu đã va vào anh ta khi trò chuyện và tuần tra với Ludwig.

Khi Ludwig nhìn thấy cậu bé run rẩy trên mặt đất với cái miệng đầy máu, khuôn mặt tái nhợt.

Anh không biết phải nói gì với thành viên lực lượng an ninh đang cười bẽn lẽn, như thể đánh cậu bé là một hành động nhẹ nhàng vì nó xảy ra trước mặt Ludwig.

Khi Ludwig nhận ra rằng tát ai đó được coi là một hình phạt nhẹ, anh thậm chí còn ít nói hơn.

Chúng kiến những sự kiện như vậy là một chuỗi trải nghiệm đau đớn.

Có hai thành viên lực lượng an ninh hiện đang đi cùng Ludwig.

"Hừm..."

Sontein, người phụ trách vai trò của một người lính cao cấp, dừng lại trên đường và nhìn chăm chăm vào thứ gì đó.

"Tôi nghĩ chúng ta nên đi qua đó."

Một trong những thành viên của lực lượng an ninh chỉ về một hướng nhất định bên ngoài khu ổ chuột.

"Có cái gì ở đằng kia sao?"

"Có mùi thịt nướng."

"Anh nói đúng. Và hình như cũng có khói nữa. Nhưng tại sao..."

Thấy Ludwig bối rối, người lính gác nhún vai.

"Tại sao sẽ có thịt ở đây?"

"..."

Ludwig không ngu ngốc đến mức không hiểu ý nghĩa đằng sau những từ đó.

—Một lúc sau.

"Ugh! Ugh!"

Nhóm người tiều tụy, chỉ còn lại xương, nhìn chăm chăm xuống đất với đôi mắt trũng sâu. Những người lính canh tặc lưỡi, nhìn Ludwig nôn ọe.

"Đó là một sự xuất hiện phổ biến."

Những người bảo vệ khác không ngạc nhiên cũng không bị sốc.

Họ ăn vì họ đói.

Đó là một điều tự nhiên.

Trong những tình huống tuyệt vọng, ăn thịt đồng loại đôi khi trở thành sự lựa chọn duy nhất.

Thái độ bình tĩnh của những người lính canh, không hề nao núng trước tình hình.

Và đôi mắt nuốt nước bọt từ xa nhìn những thứ mà tên lính canh đã làm đổ.

Ludwig nghiêng rằng khi nhìn thấy những ánh mắt đó.

Điều này vượt quá sự khó khăn.

Thật đau đớn.

Ăn thịt đồng loại bị trừng phạt bằng cái chết.

Dù họ có chết đói đến đâu thì cũng không thể tha thứ được.

Nếu hình phạt cho hành vi đó không được thực hiện với lý do đó là sự lựa chọn không thể tránh khỏi, mọi người sẽ nghĩ rằng không nên tránh nó trong tương lai, mà là để tránh bị bắt.

Trong trường hợp đó, ăn thịt đồng loại sẽ trở thành một nét văn hóa được chấp nhận tại các khu định cư của người tị nạn.

Không phải họ bị giết vì tội ác ghê tởm và không thể tha thứ.

Một số tội ác có thể hủy hoại toàn bộ khu định cư tị nạn.

Ludwig biết rằng cần có sự giúp đỡ trong các khu định cư của người tị nạn.

Ludwig nghĩ rằng phải có một cái gì đó bản thân có thể làm.

Ludwig hy vọng rằng ngay cả thông qua những hành động nhỏ, anh có thể tìm thấy mục đích sống của mình.

"..."

Nhưng đâu là sự nhỏ bé trong việc này?

Một số người có thể coi những hành động này dễ dàng hơn là liều mạng trên chiến trường.

Ludwig thấy chiến trường dễ dàng hơn.

Nó đã được thoải mái hơn.

Ở nơi kinh hoàng này, nơi mọi người trở thành kẻ thù của nhau chỉ vì một kẻ thù duy nhất được gọi là đói, đó là công việc thử thách nhất đối với Ludwig.

Anh muốn chạy trốn.

Lần đầu tiên trong đời, Ludwig nuôi dưỡng những suy nghĩ như vậy.

Ludwig đã thấy và cảm thấy thật vô lý khi quân đội không chết đói trong căn cứ của Lực lượng Đồng minh.

Anh không thể không hiểu tại sao những người lính chính quy của Lực lượng Đồng minh tiếp tục được bổ sung.

Bởi vì họ sẽ không chết đói trước khi bị quái vật giày xéo.

Những người lính tại căn cứ của Lực lượng Đồng minh Serandia chắc chắn sẽ sống thoải mái trong suốt mùa đông.

Anh không thể không cảm thấy việc 'ăn' đó quan trọng như thế nào trong vấn đề duy trì.

Chỉ có một vấn đề duy nhất.

—Chết đói.

Nhưng vô số vấn đề phát sinh do vấn đề đó gây ra không chỉ dừng lại ở việc ăn thịt đồng loại.

"...Cái này là cái gì?"

"Tôi không biết."

Nhìn vào vật thể, thứ gì đó làm từ những mảnh xương được kết nối một cách cầu thả, mà Sontain đã tìm thấy khi lục soát một căn lều, Ludwig cảm thấy ghê tởm không thể diễn tả được.

Anh thậm chí không thể nói chúng là xương gì.

Một người lính gác cảm nhận được điều kỳ lạ từ tiếng xì xào của nhiều người ở một góc lán đã vào và mang vật thể ra.

7 người trong căn lều nhỏ đang cầu nguyện mảnh xương này.

Đương nhiên, nó không giống với biểu tượng thần thánh của bất kỳ vị Thần nào đã biết.

Dị giáo tràn lan.

Không thể coi Tôn giáo Anh hùng, vốn tin vào Ellen Artorius, là dị giáo.

Tuy nhiên, không chỉ có Tôn giáo Anh hùng mà cả những mê tín kỳ lạ không rõ nguồn gốc cũng xảy ra khắp các khu định cư của người tị nạn.

"Họ có phải là tín đồ của Ma thần không?"

Một trong những lính canh hỏi khi anh ta nhìn xuống những kẻ dị giáo run rẩy đang quỳ trước mặt anh ta.

"Ồ, không, chúng tôi tin vào vị cứu tinh của mình, Estar, người sẽ sớm xuất hiện trước mặt chúng tôi..."

Họ là những kẻ dị giáo tin vào một vị Thần vô danh.

"Sự cứu rỗi đã đến gần..."

Ludwig như mất hết sức lực.

"Chúng ta sẽ làm gì với họ đây?"

"Không cần giết hết."

Điều này có nghĩa là họ sẽ tha cho một số người trong số họ?

*Thunk!

"Kuh... Kukkkk..."

Hóa ra họ chỉ giết một người.

"Đừng tin vào dị giáo."

Người bảo vệ bỏ lại những lời đó và quay đi.

Đó không phải là luật kết án tử hình họ.

Chỉ cần một người bảo vệ.

Mạng sống của người dân bị treo lơ lửng, phụ thuộc vào sự phán xét của người lính canh.

"Lũ khốn kiếp..."

"Sự trừng phạt của Thần thánh sẽ đến."

Khi Ludwig và đồng đội quay lưng lại, những lời nguyên do xuống đầu họ. Những lính canh khác thậm chí không phản ứng gì, như thể họ đã quen với điều đó và rời khỏi vị trí của mình.

"Tốt hơn hết là đừng nghĩ chúng là con người."

Người bảo vệ cấp cao đang cân nhắc xem nên giết hay tha cho những người tị nạn, Sontain, người tương đương với cấp trên của Ludwig, đã nói như vậy.

"Tốt hơn là coi chúng như côn trùng."

"Nhưng mà, làm sao có thể..."

Vì vậy, tôi đã chiến đấu và mất đi cánh tay của mình để bảo vệ những con côn trùng này?

Có phải các Lực lượng Đồng minh đã mất mạng sống và bạn bè để bảo vệ những con côn trùng này?

Có thể chấp nhận được khi những người bảo vệ ở đây dễ dàng chà đạp và giết chết những sinh vật quý giá mà họ coi là côn trùng này?

Lực lượng Đồng minh chết vì côn trùng đơn thuần?

Chúng ta có quyền nhận định như vậy không?

Ludwig muốn bùng nổ cơn giận, nhưng anh không thể bắt mình nói ra những lời đó.

Những gì người khác có thể được thực hiện?

Mọi người đều biết rằng nếu cơn đói của họ được giải quyết thì sẽ không có chuyện này xảy ra.

Nhưng không phải vì họ không thể giải quyết vấn đề mà tất cả những điều này đang xảy ra sao?

Đáp án đơn giản.

Nhưng không có con đường dẫn đến câu trả lời đó.

"Nếu anh không nghĩ như vậy, anh sẽ không thể làm công việc của mình."

Sontain nhìn quanh.

Anh khẽ nói, nhìn những người lớn và trẻ em đang trốn.

"Chúng ta có thể coi chúng là côn trùng, nhưng chúng coi chúng ta là quái vật."

—Quái vật giết côn trùng.

Đó là tất cả những người bảo vệ đã ở nơi này.

"Đừng tiếp cận chúng một cách bất cẩn."

"..."

"Đã có vô số trường hợp những người đến quá gần và cuối cùng đã chết."

Những người bảo vệ là một tập hợp của những con quái vật.

Những người tị nạn không có lý do gì để thích những người bảo vệ đối xử với họ tệ hơn cả những con chó.

Vô số lính canh đã chết, nghĩ rằng mình khác với những người khác, tỏ ra thương xót, chỉ để bị đâm trả lại.

Giống như lính canh hành quyết những người tị nạn ngay tại chỗ, những người tị nạn cũng giết cả lính canh.

Các lính canh đối xử thô bạo với những người tị nạn, và những người tị nạn trả thù các lính canh, khiến các lính canh thậm chí còn có những hành động cực đoan hơn.

Vòng luẩn quẩn hận thù này là tình hình hiện tại trong trại tị nạn.

Ludwig gật đầu trước lời nói của Sontain, về mặt anh nặng trĩu.

Một luật được xây dựng tốt không nhất thiết phải được duy trì.

Miễn là có sức mạnh để duy trì luật pháp, nó có thể được duy trì.

Không có vấn đề gì nếu các tiêu chuẩn là mơ hồ.

Nó không cần phải công bằng.

Ngay cả khi luật trở nên mơ hồ đến mức không còn có thể được gọi là luật, điều đó cũng không thành vấn đề.

Cho dù luật pháp có công bằng và cao quý đến đâu, nếu không có quyền thực thi nó, một cơ quan có thẩm quyền mạnh mẽ, thì ngay từ đầu nó không phải là chủ đề đáng tin cậy.

Và như vậy, bản thân nền tảng của pháp luật nằm ở quyền lực chứ không phải ở sự hoàn thiện của pháp luật.

Khu tị nạn đã phô bày thực tế này một cách trắng trợn.

Tình hình, vốn chỉ đơn thuần đàn áp những người tị nạn bằng bạo lực, chắc chắn sẽ đạt đến đỉnh điểm vào một ngày nào đó.

Nếu một ngày nào đó sự tức giận và thù hận của những người tỵ nạn vượt quá ngưỡng có thể trấn áp bằng vũ lực, nhà cầm quyền sẽ bị lật đổ.

Luật pháp, mất đi lực lượng hỗ trợ duy nhất, sẽ trở nên vô nghĩa và hỗn loạn sẽ xảy ra.

—Chết đói.

—Ăn thịt người.

—Dị giáo.

—Những vụ giết người bởi lính gác.

Và.

—Tấn công lính gác.

*Cạch!

“Chết đi, đồ cặn bã ác quỷ!”

Ludwig dùng tay trái bắt một hòn đá to bằng nắm đấm bay về phía mặt mình và nhìn cậu bé biến mất vào con hẻm, phun ra những lời căm thù.

Giật mình trước phản xạ của Ludwig, Sontain nhanh chóng trấn tĩnh lại và nhìn chăm chăm vào con hẻm.

"Chúng ta đuổi theo hắn không?"

"Không sao đâu. Dù sao thì tôi cũng là người bị tấn công mà."

-Ngày nay, ngay cả một thằng ngu cũng có thể làm bảo vệ!

Nghe thấy tiếng cậu bé hét vào mặt mình từ trong ngõ, Ludwig cười cay đắng.

Không chỉ những người tấn công trực tiếp.

Những con mắt dò xét từ các góc của ổ cờ bạc và ngõ hẻm.

Anh có thể cảm nhận được sát khí và thù hận lẫn lộn trong những ánh mắt đó.

Cho dù các lính canh tùy tiện đánh và giết ai đó, họ không trừng phạt chính những ánh mắt đó.

Không phải vì họ không thể khiến đôi mắt đó phải đền tội.

Đó là bởi vì họ không thể giết tất cả những người có đôi mắt như vậy, vì nó sẽ yêu cầu phá hủy toàn bộ khu tị nạn.

Ludwig lắc đầu trong khi cảm tảng đá đã bay về phía mình.

Nếu anh ta quen với công việc này, anh ta sẽ phải giết những người tị nạn như những lính canh khác.

Sau thời gian quản chế, Ludwig sẽ phải tham gia vào những hình phạt riêng như vậy.

Anh ấy có thể làm điều đó không?

Đó thậm chí là điều đúng đắn để làm?

Dù Ludwig có nghĩ về nó bao nhiêu đi chăng nữa, anh ấy cũng không thể đảm nhận một công việc như vậy.

Đánh nhau không được phép, và tất cả những gì anh ta có thể làm là duy trì trật tự bằng cách đánh đập và trấn áp những kẻ bất lực với lý do giữ hòa bình, và đôi khi đưa ra những vụ hành quyết tập thể.

Có lẽ tốt hơn là quay trở lại Temple và ở yên lặng trong ký túc xá.

Hoặc có lẽ tìm kiếm những thứ khác mà anh ấy có thể làm ở nơi khác.

Cuối cùng, Ludwig không thể không nghĩ như vậy.

Nhưng rời khỏi nơi này cũng không làm bi kịch của nó biến mất.

Quay lưng vì khó chịu đựng không phải là điều nên làm.

Anh không thể biết điều gì là đúng, nhưng Ludwig không thể không biết một điều.

Tuần tra, theo đúng nghĩa đen, là đi vòng quanh nhiều nơi, phát hiện những bất thường trên đường phố và hành động ngay tại chỗ.

Đội tuần tra do Sontain dẫn đầu, người hướng dẫn Ludwig, không chỉ liên quan đến các hành vi bạo lực giết chết những người tị nạn.

Vớt xác trong ngõ và xác định danh tính.

Hòa giải các tranh chấp nhỏ để ngăn chúng leo thang thành bạo lực.

Theo dõi những tên trộm tại các địa điểm phân phát thực phẩm.

Lắng nghe những người tị nạn về tình trạng đường phố và kiểm tra tình hình chung hoặc các nhóm tội phạm có tổ chức trong khu vực.

Thậm chí còn có nhiệm vụ đưa một đứa trẻ bị lạc đang khóc trên đường về với cha mẹ của chúng một cách an toàn.

Nhiều người tị nạn sợ hãi và ghê tởm các lính canh, nhưng không phải tất cả họ.

'Giá như chúng ta làm những nhiệm vụ như thế này thì sẽ ổn thôi.....'

Ludwig mỉm cười khi nhìn một đứa trẻ nắm tay mẹ, vẫy tay chào anh khi họ bước đi.

Hành quyết những người tị nạn là một tình huống cực kỳ khắc nghiệt và nó không phải là chuyện thường xuyên xảy ra.

Có những vấn đề tầm thường và những nhiệm vụ quan trọng, cần thiết phải được thực hiện.

Không phải nhiệm vụ nào cũng nguy hiểm.

Ludwig đi dạo trên phố cùng Sontain cho đến khi cuộc tuần tra của họ gần kết thúc.

"Khu vực đó là cấm địa, không cần tuần tra nơi đó."

"...Có rào cản à?"

Ludwig nhìn thấy một hàng rào trong một con hẻm nào đó. Có vẻ như toàn bộ khu vực đã bị niêm phong.

Trong khu vực phong tỏa, Ludwig lặng lẽ quan sát làn khói xám bốc lên bầu trời.

Một ngọn lửa rõ ràng đang cháy.

"Có lý do gì mà phong tỏa nơi đó sao?"

"Có một đợt bùng phát bệnh truyền nhiễm."

"...Bệnh truyền nhiễm à?"

"Đó là chuyện bình thường. Dịch bệnh bùng phát khá thường xuyên."

"Có nguy hiểm không? Với mật độ người tập trung đông đúc như thế này, nếu có dịch bệnh lây lan..."

Ngay cả khi đã có phong tỏa, nếu dịch bệnh bắt đầu lan rộng, nó sẽ tạo ra một vấn đề lớn.

Không chỉ một hoặc hai người chết, mà hàng ngàn người sẽ chết.

Không, bản thân dịch bệnh thậm chí không phải là vấn đề.

"Các linh mục... không nên đến sao?"

Vai trò của linh mục là chữa bệnh.

Ngay cả khi họ thiếu khả năng chữa lành một hoặc hai vết thương, các linh mục nên được triển khai cho các vấn đề lớn như dịch bệnh.

Tuy nhiên, các linh mục không đến, chỉ có khu vực có ổ dịch bị phong tỏa.

Đáp lại lời của Ludwig, Sontain lặng lẽ nhìn chăm chăm vào làn khói bốc lên từ khu vực phong tỏa.

Đó chắc chắn là khói từ việc đốt xác chết.

"Sức mạnh chữa lành bệnh thật là uy quyền thiêng liêng của Thần Thanh Khiết, Towan."

"Vậy thì các linh mục của Towan..."

"Nhiều người đã chết."

"Xin lỗi?"

"Anh có biết những gì họ nhận được bây giờ là..."

"Ah..."

"Mọi người ghét không chỉ các linh mục của Towan và Als, mà là tất cả các linh mục của Ngũ Đại Thần Giáo, khi tình hình trở nên tồi tệ hơn."

Hai vị Thần đã ban Thánh tích cho Ma vương.

Cuộc đàn áp đức tin của họ đã gia tăng kể từ Thảm Hoạ Cổng.

Các linh mục sẽ đến để điều trị dịch bệnh và các hoạt động cứu trợ người tị nạn, nhưng sự căm ghét đối với họ đã đi quá xa.

Những người cần giúp đỡ ghét những người sẽ cung cấp nó.

Vì vậy, ngay cả trong lúc dịch bệnh đang hoành hành, các linh mục của Towan ngay khi tiến vào khu vực tị nạn đông đảo, họ đã phải lo lắng về việc sống sót.

Ludwig chỉ có thể biết được từ những lời của Sontain rằng vô số linh mục đã thực sự chết.

Đó là lý do tại sao các linh mục không thể dễ dàng vào khu tị nạn.

Dịch bệnh đã bị bỏ mặc.

"Tất nhiên, họ phải yêu cầu sự hợp tác từ các Thánh Hiệp sĩ, vì nó chắc chắn sẽ trở thành một vấn đề lớn nếu không được kiểm soát. Vì vậy, các linh mục với danh tính được che giấu sẽ xử lý các hoạt động thanh lọc dịch bệnh. Phản ứng có thể bị trì hoãn, nhưng không được lơ là."

"...Tôi hiểu rồi."

Để cứu người, người ta thậm chí phải giấu người mà họ phục vụ.

"Chúng ta kết thúc tuần tra ở đây đi. Anh có thể về thẳng nhà. Tôi đi báo cáo Đội trưởng đội cận vệ."

"À... Được rồi. Làm tốt lắm."

"Ludwig."

Sontain khẽ gọi Ludwig, người đang chuẩn bị rời đi.

"...Anh không cần phải làm những việc như thế này."

Ngụ ý rằng anh ta không phù hợp với những nhiệm vụ như vậy.

Rằng một người đã trở về từ những chiến công hiển hách không cần phải tham gia vào những nhiệm vụ khổ sở và ghê tởm như vậy. Ludwig không thể đáp lại những lời đó.

Ellen và Heinrich quyết định tuần tra vùng ngoại ô, phân chia nỗ lực của họ giữa phía bắc và phía nam.

Nói tóm lại, Ellen thậm chí không thể bước ra khỏi con phố chính.

Với khuôn mặt tái nhợt, Ellen vội vã quay trở lại Temple và nhẹ nhàng đặt tôi, người mà cô ấy vẫn đang ôm chặt, lên giường.

"..."

-Meow

Mặc dù Ellen đang đội mũ trùm đầu để che đi khuôn mặt nhưng mọi người đã nhìn thấy cô ấy ôm một con mèo.

Thành thật mà nói, nó không hoàn toàn bất ngờ.

Khi họ đi dọc theo, những đứa trẻ sẽ hỏi, "Chị ơi, em có thể có nó không?"

"Có thể có nó?"

"Em đói."

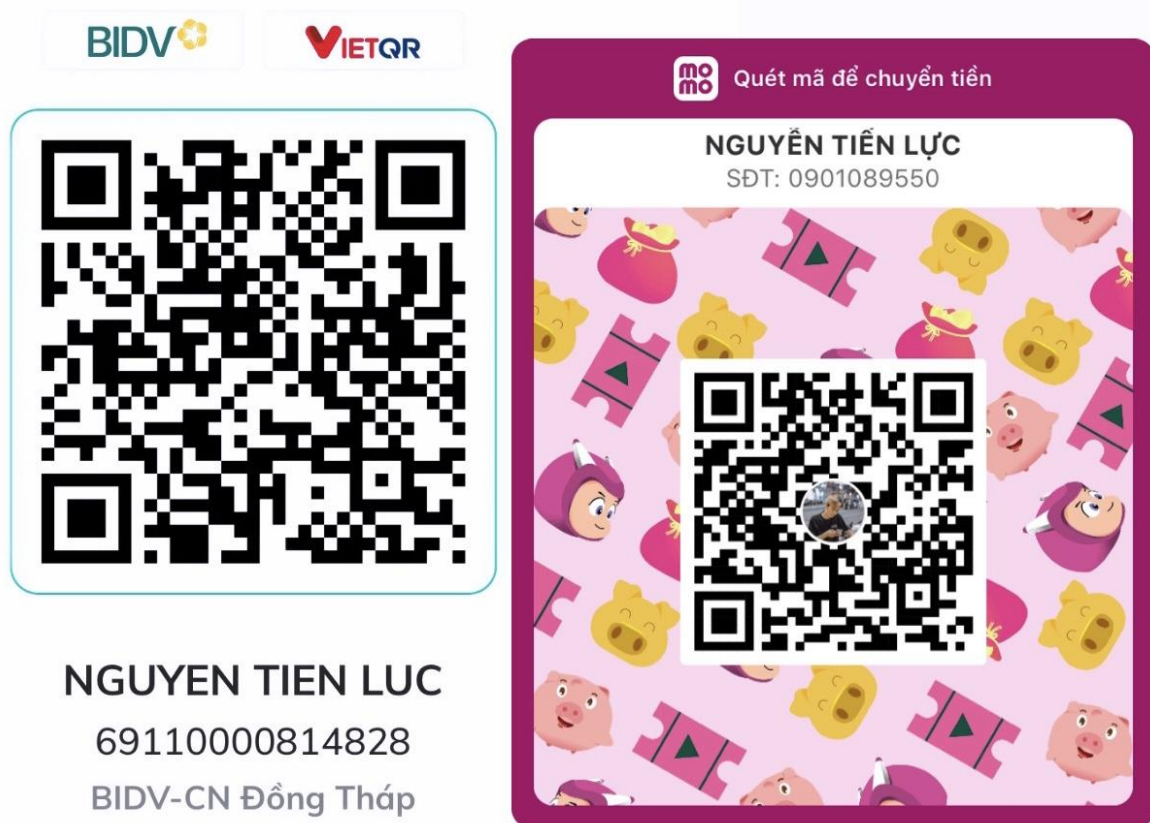
Khuôn mặt của Ellen trở nên xanh xao khi bọn trẻ kiên trì đi theo cô.

Ít nhất đó chỉ là những đứa trẻ.

Khi những người đàn ông và phụ nữ trưởng thành bắt đầu chảy nước miếng tiến lại gần, Ellen vội vàng quay lưng bỏ đi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading